

וּלְפָנַי כְּמוֹנֵי

הַנֶּסֶם וַיִּזְהַרְמוּ

זהו סיפור על ילד, שכולם חשבו
אותו למוצלח ונבון.
הילד הזה זה אני.

ידעתי איך לצייר
תמונות יפות

צחצחתי שיניים
כל יום (כמעט).

היו לי כמה חברים ששיחקתי אתם.

ההורים לא הטרידו אותי.
חשבו שאני ילד טוב.
אבל זה היה כך רק בחוץ.
הם לא הכירו אותי ממש.

איש לא ידע בדיוק מי אני בפנים,
מלבד סבתא שלי. היא תמיד רצתה
לדעת איך אני מרגיש. "מה
הבעיה?" היא שאלה. ואני סיפרתי
לה הכל. איך אני מפחד בלילה
בחושך, ואיך הרגשתי כשנשבר
משהו.

אהבתי לדבר עם סבתא.
כי היא ידעה לשמוע ויכולתי
לשאול אותה על הכל.
והיא הייתה היחידה
שחיבקה אותי.

פעם אחת היא יצאה
לחופשה להרבה זמן.
אבל קודם הביאה לי מתנה
מיוחדת.

דובון צעצוע!

"לאאא.." אמר אבא שלי "הוא מבוגר מדי לזה.
הוא עכשיו ילד גדול!"
"גם אני חושבת כך" אמרה אמא "הוא לא ישחק עם זה.
הוא כבר עובד במחשב."
איזו מתנה מוזרה לילד נבון, חשבת.י.
"שטויות" אמרה סבתא "אף אחד אינו גדול מדי בשביל דובון
צעצוע. הוא יהיה לו לחבר כשאני נוסעת."
ואני הסתכלתי על הדובון שנית והחלטתי שאני מחבב אותו.
פרט לסרט המטופש הזה, כמובן.

הוא היה רך ונעים במגע,
והיה נעים להחזיק בו.

לקחתי אותו אתי כשאחרים
לא ראו.

אבל כשאמא ניקתה את החדר
שלי היא שמה אותו על המדף
הגבוה ביותר.

"מה סבתא יודעת! אתה גדול
מדי בשביל זה" טענה.

אבל כשרק יצאה מהחדר, הורדתי
אותו משם.

הגדולים חושבים שזה נעים להיות
ילד. אבל זה לא כך,
או בכל אופן לא כל הזמן.
ועל זה דיברתי עם הדובון לפני
שנרדמנו.
הוא היה היחיד שידע איך אני
מרגיש.

הדובון הבין כשאמרתי לו...

שאינני אוהב להיות לבד בחושך.

הוא ידע שפחדתי
שלעולם לא היה לי חבר של ממש.

יכולתי להגיד לו איך פחדתי שילדים אחרים
לא יאהבו אותי ויצחקו ממני אחרי גבי.

פחדתי שאהיה אחרון בכל המשחקים...

או שההורים ינזפו בי
לפני החברים שלי.

הדובון ידע
מתי הורי רבו.

או לא דיברו כלל זה עם זו.

הוא ידע שפחדתי כי אמא תעזוב ולא תחזור.
ידעתי שזו מחשבה טיפשית, אך לפעמים לא
יכולתי שלא לפחד.

היו גם עוד סודות שחילקתי עם הדובון.
זה גרם לשנינו הרגשה טובה.
בסוף יכולנו להירדם.

ובבוקר הדברים לא
נראו כל כך רע.
יכולתי להיות שוב
הילד הטוב, זה
שכולם חשבו שהוא
כל כך נבון.

ובאמת הייתי נבון כמה שרק יכולתי.
מלבד, כמובן //

כשסבתא חזרה.

וי! כמה מאושר הייתי.
בחוץ וגם בפנים!